

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΤΟ ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ ΤΗΣ ΜΑΘΟΥΡΙΝΑΣ

Η Μαθουρίνα.

ποδες μέσα στα παιχνιδιάρικα μάτια της. Πλούσια βέβαια δεν ήταν η Μαθουρίνα. Ο πατέρας της όμως, ο μάγιστρος Λαυριόλ, ο μωλονάς, είχε το «δικό» του.

Πολλοί λοιπόν γλεντούσαν τη Μαθουρίνα. Μά αυτή σ' ένα μόνον είχε περὶ τὸ «ναί». Στὸν Μάνθο τὸν Λεντρώ.

— Θὰ παντρευτοῦμε σίγουρα, τοῦ εἶπε πρὶ ἡ Μαθουρίνα, ὡστερ' ἀπ' τ' ἀλώσιμα, κατὰ τὸν Αὐγουστο... Τὸ δίχως ἄλλο...

Ἐτοί εἶπε πρὶ. Ὡς τὸν Αὐγουστο ὅμως συνέβησαν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα: Οἱ Ἰσπανοὶ εἶχαν φτάσει στὸν τόπο τους, εἶχαν πολιορκήσει τὴν πόλι, ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας εἶχε παρατάξει τὸν στρατὸ του στὴν πεδιάδα καὶ καθημερινῶς γινόντουσαν μάχες, συμπλοκῆς, ἐνέδρες, οσοτομοί...

Ὅλη ἡ γύρω χώρα εἶχαν ἐρημοθεύσει. Ἡ πόλις εἶχε πέσει σὲ βαρὺ πένθος. Ἡ δουλειῆς εἶχαν σταματήσει, τὰ μαγαζιά εἶχαν κλείσει...

Ὁ Μάνθος ἦταν πολὺ λυπημένος. Θλιβόταν πρώτα γιατί ἦταν καλὸς πατριώτης, καὶ ἔπειτα γιατί ἀγαποῦσε στ' ἀληθινὰ τὴ Μαθουρίνα καὶ δὲν ἦταν βέβαια τώρα περίστασι γιὰ γάμου, γιὰ χαρὸς καὶ γιὰ πανηγύρι, τὴ στιγμή πού ὁ ἔχθρος βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἡ Μαθουρίνα ὅμως δὲν τὰ εἶχε χάσει καθόλου. Δὲν ἄλλαξε εὐχολογίᾳ τὴ γνώμη αὐτῆ.

— Ὅταν πῶ κατὶ, ἐξήγησε στὸ Μάνθο, δὲν τὸ ξελίω! Αὐτὸς πού θὰ ζήσει τὴ Μαθουρίνα ν' ἀλλάξει γνώμη, δὲν γεννήθηκε ἀζόμια! Ἐφτάσε ὁ καρὸς τοῦ γάμου μας! Πήγαινε λοιπὸν καὶ εἰτοίμασε δὲ τι χρειάζεται!

Ὁ Μάνθος δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ. Παράγγειλε τὰ βιολιά γιὰ τὸ χορὸ, εἰδοποίησε τοὺς παλιόδες γιὰ τὴ στέφη, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του.

Ἡ Μαθουρίνα πάλι ἀνασχομιώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ εἰτοίμαζῃ διάφορα φαγητά, γλυκιά καὶ λήτες γιὰ τοὺς καλεσμένους.

Ἡ γειτονιά εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Μὲ τὸ δίχνο τῆς ὄμως. Γιατὶ ὅλοι περίμεναν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ μπουὶν εἰ Ἰσπανοὶ μέσα στὴν πόλι καὶ ν' ἀρχίσουν τὴ λεηλασία.

Πιάσαν τὴ Μαθουρίνα καὶ τὴ συμβούλεψαν. Ἐπρεπε ν' ἀναβάλῃ τὸν γάμο. Δὲν ἦταν περίστασι γιὰ τέτοια πράγματα. Μά ἡ Μαθουρίνα δὲν τοῦς ἔδωσε σημασία. Ὁἴκανε τὸ καπριτσίο τῆς. Ἐφτάσε εἶσι ἡ μέρα τοῦ γάμου.

Τὸ κανόνι βροντοῦσε ἀπὸ μακριὰ καὶ οἱ χωριάτες ἐβρίχονταν πανικόβλητοι: τὰ ἐπιπλά τους καὶ τὰ ροῦχα τους μέσα σὲ χάρα γιὰ νάνα ἔτοιμοι νὰ φύγουν μόλις θὰ φαινόντουσαν οἱ Ἰσπανοὶ. Ἀνάμεσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ καζὶ, ἡ Μαθουρίνα Λαυριόλ καὶ ὁ Μάνθος, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, εἰτομάζονταν γιὰ τὸν γάμο, στολίζονταν, ἦσαν στὸ πόδι.

Ὅταν ἡ γαμήλιος πομπὴ ξεκίνησε, οἱ γειτόνοι, μὴ πιστεύοντας στὰ μάτια τους, σταυροκοπήθηκαν.

Μπρὸς-μπρὸς πήγαιναν οἱ βολιτζήδες, ἀνθοστόλιστοι, παίζοντας τὰ ὀμορφότερα κομμάτια τους. Ἀπὸ

πίσω ἐρχόντουσαν οἱ δύο νεόνυμφοι, οἱ γονεῖς τους, ἡ θεὰ τῆς Μαθουρίνας, ἡ κυρὰ Τραποῦ, ὀλοστρόγγυλη, καὶ ἡ ψηλόλιγνη ξαδέλφη τῆς Ζακεμάο.

Ὅταν τελείωσε ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ, οἱ νεόνυμφοι, οἱ συγγενεῖς τους καὶ οἱ καλεσμένοι γύρισαν στὸ σπίτι τῆς νύμφης, ὅπου τοὺς περιέμενε ἕνα μεγαλοπρεπέστατα στορωμένο τραπέζι: παστιτσία, γαλοπούλα γεμιστά, γουρουνάκια τοῦ γάλακτος κτλ.

Δὲν εἶχαν καλὰ-καλὰ ὅμως ἀρχίσει τὸ φαγοπότι, ὅταν μιά τρομερὴ ὄχλοψη ἐφτάσε ἀπὸξω. Χρεμετισματα ἀλόγων, κλαγγὲς ὀπλων, φωνεῖς... Ἦταν ὁ ἔχθρος.

Ὁ Μάνθος, ὁ μάγιστρος Λαυριόλ, ὁ μάγιστρος Λεντρώ καὶ οἱ φίλοι τους ἔτρεξαν ν' ἀματωθεῖν καὶ ν' ἀμπαρώσουν τὶς πόρτες.

Ἐξαφνα ὅμως ἀντήχησε ἡ φωνὴ τῆς Μαθουρίνας:

— Ἐ! φώναξε στὸς ἄντρες. Ἦσυρία! Δὲν εἶνε τώρα οὔτε περίστασι, οὔτε εἰκαρία νὰ πολεμήσετε! Πηδῆστε ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο καὶ τρέξτε νὰ φέρετε ἐπισκοπες.

Οἱ ἄντρες τὴν ἄκουσαν. Κι' ὅταν ἡ γυναίκες ξεκίνησαν μονάχες, ἡ Μαθουρίνα πῆγε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα... Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος Ἰσπανοὺς στρατιώτες. Ἐνα μπουλιόκι ἀπ' αὐτοὺς ὤρμησε ἀλλοῦ ἀλλοῦ καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα.

Γρήγορα σὲ λίγο ὁ Μάνθος στὸ σπίτι τῆς Μαθουρίνας, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἀπόσπασμα Γάλλων στρατιωτῶν, βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀνησυχία. Δὲν συγχωροῦσε στὸν ἑαυτό του τὸ δι τι εἶχε ἀκούσει τὴν ἀρραβωνιαστικὴ του καὶ εἶχε ἀφήσει τόσες γυναίκες μονάχες ἀνάμεσα στὰ ἔξαγριωμένα σίφις τῶν ἐχθρῶν.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ... Ἀφίνοντας, τέλος, τοὺς ἄνδρες πού τὸν ἀκολουθοῦσαν, νὰ χορφατοῦν πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα, γλύστερες κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, ἀπ' ὅπου μπερούσε νὰ δῆ τί γινόταν μέσα στὴν τραπέζαρια. Τότε ὅμως ἀντίκρισε ἕνα θέαμα... πού τὸν ἔκανε νὰ σκάσει στὰ γέλια!...

Οἱ τρομεροὶ Ἰσπανοὶ πολεμιστὰ δὲν ἦσαν καθόλου... τρομεροὶ πρὶ! Ἐνας διαβολικὸς θόρυβος συντάραξε δολιχρὸ τὸ σπίτι. Οἱ Ἰσπανοὶ ἦσαν τῆλα στὸ μεθῆσι, γελῶσαν, φώναζαν καὶ χοροπηδοῦσαν σὰν τρελοὶ!

Ἡ πονηρὴ Μαθουρίνα τὰ εἶχε καταφέρει μιά χαρὰ! Οἱ τρομεροὶ ἀλλὰ καὶ... πενιαλοὶ κατακτητὰ, εἶχαν πέσει μὲ τὰ μούτρα στὸ ἀνέλιπτο γι' αὐτοὺς φαγοπότι καὶ δὲν εἶχαν ἀρρήσει νὰ μεταβληθοῦν σ' ἀνάγια!

Μέσα στὴν αἴθουσα βρισκόταν τώρα ἀνάστα στρατιώτες μεθυσμένοι, κόκκαλα ἀπὸ τὰ γαλοπούλα, μπουκιές σταμμένες, κρεατὶ χυμένο... Σ' ὅσους μέναν ἀκόμη ὄρθιοι, ἡ Μαθουρίνα γέμισε ἀδιάφορα τὰ ποτήρια, ὥς πού σωφισζόντουσαν κατὼ, δίπλα στοὺς συντρέφορες τους... Ἀμέσως τότε ἡ προσηγνικὸς οὐγενέσιος τῆς νύμφης καὶ ἡ καλεσμένους, πλησίασαν τοὺς στρατιώτες καὶ πάνω στὰ γέλια καὶ στ' ἀστεία, τοὺς ἀλάφρωναν ἀπὸ τὰ σταθιά τους, τὰ πιστόλια τους καὶ τὰ τουφέκια τους.

Στὸ μεταξὺ αὐτῶν, οἱ Γάλλοι εἶχαν διώξει τοὺς Ἰσπανοὺς ἀπ' τὴν πόλι καὶ εἶχαν κλείσει τὶς πόλες. Ἐτσι οἱ Ἰσπανοὶ στρατιώτες πού γλεντοκοποῦσαν στὸ σπίτι τῆς Μαθουρίνας, ἀπομονώθηκαν. ἔμειναν μέσα στὴν πόλι, χωρὶς νὰ λήρουν χωιτάρι δι τὸ σῶμα τους ὑποχώρησε καὶ ἐγκατέλειψε τὸ Σαιν-Κεντέν.

Δὲν ἔμενε λοιπὸν πρὶ τὸρα παρὰ νὰ τοὺς δέσουν. Κι' αὐτὸ τὸ ἔκαναν ὁ Μάνθος καὶ οἱ Γάλλοι στρατιώται, ὅταν μπῆκαν μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ γαμήλιου ταμπελοῦ. Κανένας, φυσικά, ἀπ' τοὺς Ἰσπανοὺς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ φέρῃ ἀντίστασι... Κατόπιν τοὺς ἔβαλαν μπροστὰ σὰν τὰ τραγιά καὶ τοὺς ὀδήγησαν στὸ φρουραγεῖο ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει! Μπροστὰ πήγαιναν πάλι τὸρα οἱ μουζικάντηδες. Κατόπιν ἐρχόντουσαν σὰν τιμητικὴ φρουρὰ ἡ πομπή, οἱ αἰχμαλώτοι, καὶ τέλος ἐκλείναν τὴν πομπὴ οἱ νεόνυμφοι, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ καλεσμένοι τους.

Φαντάζεστε πρὶ μὲ τί περηφάνεια, ἡ κυριεῖς τῆς συντροφιάς κρατοῦσαν στὰ χεῖρα τους τὰ σταθιά, τὰ τουφέκια καὶ τὶς λόγγες τῶν αἰχμαλώτων τους. Ὅσο γιὰ τὴ Μαθουρίνα, ἔ, αὐτὴ πρὶ εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ τὸ νυφιάτικο φόρεμά της μιά χρυσὴ πανοπλία ἀξιωματικοῦ Ἰσπανοῦ καὶ καμάφονε καὶ ἔσοκους

Κρατοῦσαν στὰ χεῖρα τους τὰ σταθιά, τὰ τουφέκια καὶ τὶς λόγγες τῶν αἰχμαλώτων τους...

και τραγουδούσε...

Τὸ κατόρθωμα τῆς Μαθουρίνας ἐνθουσίασε τοὺς τρομαγμένους ἀπ' τὴν Ἰσπανικὴ εἰσβολὴ χωριάτες. Ζώστηκαν ὅλοι τ' ἀρμάτὰ τους καὶ τρέξανε νὰ βοηθήσουν τὸν Γαλλικὸ στρατὸ γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς κατακτητὰς ἀπ' τὴν πατρίδα τους.

Μαζὺ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρματώθηκε κ' ἔφυγε κ' ὁ Μάνθος. — Ἀλλοίμονο! εἶπε στὴ Μαθουρίνα ἀποχαιρετώντας τὴν. Εἶδες πὼς μᾶς κινηγαίει ἡ τύχη;... Δὲν προφτάσαμε νὰ παντρευτοῦμε κ' ἀναγκασάμαστε νὰ χωριστοῦμε.

— Δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ! τοῦ φώναξε ἡ Μαθουρίνα. Πήγαινε κ' ἔγνοια σου...

Ὁ Μάνθος τὴ φίλησε κ' ἔτρεξε μαζὺ μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια στὴ φρενιὰ τοῦ πολέμου.

Τὴν ἴδια μέρα ἔγινε μιὰ μεγάλη καὶ λυσσώδης μάχη. Οἱ Γάλλοι πολέμισαν σάν λιοντάρια. Οἱ Ἰσπανοὶ ὁμως ἀντεπετίθεντο μὲ ὀλεονέα μεγαλύτερη ὀρμή... Καὶ ἡ νίκη εἶχε ἀρχίσει νὰ κλίνει πρὸς τὸ μέρος τους, ὅταν ἔξαφνα συνέβη κάτι τὸ παράξενο, κάτι τὸ καταπληκτικόν...

Μιὰ ὀμάδα ἀλλόκοτων πολεμιστῶν, ποὺ φορούσαν ἀσιαλένεις πανοπλίες, ὤρμησε μὲ λύσσα ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν... Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν τεράστια σπαθιά, μὲ τὰ ὁποῖα θέρζαν τὶς τάξεις τῶν ἐχθρῶν... Ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολεμιστῶν αὐτῶν ἔμοιαζε σάν σωστὸς διάβολος!... Δίχως νὰ λογαριάσῃ τὸ βάρος τῆς πανοπλίας του, πηδούσε πὸτ' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ, σκορπιζόντας παντοῦ τὸν τρόμο καὶ τὸν θάνατο...

Οἱ Ἰσπανοὶ τὰ εἶχαν χαμένα. Κι' ὅταν ὄλο τὸ Γαλλικὸ στρατεῦμα ὤρμησε ἐναντίον τους, ἐνθουσιασμένοι ἀπ' ὅτι ἔβλεπε, ἄρχισαν νὰ φεύγουν, νὰ φεύγουν κατατρομαγμένοι. Ἡ νίκη εἶχε περῆσει.

Ὁ Μάνθος στεκόταν σαστισμένος κ' αὐτὸς κοντὰ στὸ γενναῖο ἀρχηγὸ τῶν ἀτρομήτων πολεμιστῶν. Εἶδε τότε τὸν ἥρωα ἐκεῖνο νὰ βγάξῃ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τὴν περικεφαλαία του ποὺ τοῦ ἔπεφτε ὡς τὰ μάτια καὶ μιὰ κραυγὴ ἐκπληξίσεως καὶ χαρᾶς ἔεφυγε ἀπ' τὰ στήθη του.

— Ἡ Μαθουρίνα!... Ναι, ἦταν ἡ Μαθουρίνα... Ἡ Μαθουρίνα, ποὺ μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες φιλενάδες τῆς εἶχαν ζωστει τὶς πανοπλίες τῶν σιχαλιώτων τους καὶ εἶχαν τρέξει στὴ μάχη γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τοὺς ἀντρες τους...

— Θεέ μου! Ἐσὺ, Μαθουρίνα!... τραύλισε ὁ Μάνθος ἐνῶ μὲ φρενητιώδης ζητωκραυγὴ ἔδγιανε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν χιλιῶν Γάλλων πολεμιστῶν.

— Δὲν στὸ εἶχα πεῖ πὼς δὲν θὰ χωριζόμαστε;... ἀπάντησε ἡ γενναία χωριατοπούλα στὸν ἄντρα τῆς, χαμογελώντας του γλυκὰ καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του...

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ Σάρα βρίσκεται στὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία τῆς. Ὁ σὺγγυὸς τῆς Σολομὼν σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι τῆς καὶ τῆς φωνάζει:

— Σάρα! Σάρα! Ὁρκίσου μου ὅτι δὲν μ' ἔχεις ἀπατήσει!

Ἡ Σάρα, μὲ ἀσθενικὴ φωνὴ ἀπάντη:

— Στ' ὀρκίζομαι, Σολομὼν... Νὰ βασανίζομαι καὶ νὰ στριφογυρῶ μέσα στὸν τάφο μου, ἂν σὲ ἀπάτησα ποτὲ...

— Καλὰ. Σὲ πιστεύω!... Πέθανε ἐν εἰρήνῃ!

Καὶ ἡ Σάρα πεθαίνει. Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Σολομὼν πεθαίνει κ' αὐτὸς.

Μόλις ἔφτασε στὸν Οὐρανὸ, ἀπευθύνθηκε στὸ Θεό.

— Ποῦ βρίσκεται ἡ Σάρα; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἡ Σάρα; Ποιὰ Σάρα; Ἐδῶ ἔχουμε ἕνα σωρὸ γυναῖκες μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ἡ Σάρα Μπλούμεμφελντ, ἡ γυναίκα μου!

— Μήπως ἔξερεις ἐσὺ ποῦ βρίσκεται; ρώτησε τότε ὁ Θεὸς ἕναν ἄγγελο.

— Ναι, Πανάγαθε... ἀπάντησε ὁ ἄγγελος. Εἶνε αὐτὴ ποὺ κάνει τὴ... σκόρρα μέσα στὸν τάφο τῆς!

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ γ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΟΥΓΓΡΙΚΕΣ ΡΑΦΘΟΔΙΕΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΝΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΟΡΟ

Τὰ χέρια σου ἄσπρα, τὰ χέρια σου ἄσπρα καὶ λευκὴ σου ἡ ψυχὴ... Ὡ! τῶν κρινῶν ἐσὺ ἄσπρο κρίνο, καὶ ὦ! τριαντάφυλλο τῶν ἄσπρων τριανταφύλλων!

— Τὰ χιόνια τῶν βουνῶν τ' ἀπάτητα, νὰ ἡ ψυχὴ σου... Σὲ εἶδα, καὶ ἡ χαρὰ μου ἀπελπισμένη κυμάτισε πρὸς τὸ ἀνέσπερο λευκὸ σου φῶς...

Χεῖλη τὰ χεῖλη σου δὲν ἀγγίζανε, κ' ἀπ' τὸ φίλι πὸ ὠρεῖα εἶνε τὰ χεῖλη σου...

Τῶν ματιῶν σου οἱ μενεξέδες — τῶν ματιῶν σου οἱ ὠραῖοι μενεξέδες — στὸ γάλα τοῦ κορμοῦ σου κολυμπᾶνε...

Καὶ ἡ φωνὴ σου — ὦ, ἡ φωνὴ σου... Λοιουθένιο πλάσμα ἐσὺ, ποὺ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ μένα στάθηνες, τὴ νύχτα κλείνω τὶς κοιτινὲς τοῦ κρεββατιοῦ μου γιὰ νὰ μὴ σ' ὄνειρεύομαι...

Κι' ὄλο ἐσένα ὄνειρεύομαι, ὦ τῶν ἄσπρων τριανταφύλλων ἐσὺ κρίνο καὶ ὦ τῶν κρινῶν ἄσπρο τριαντάφυλλο!...

ΜΑΛΛΙΑ, ΩΡΑΙΑ ΜΑΛΛΙΑ...

Ἡ ὄμορφη μπούκλα τῶν μαλλιῶν σου σάν φεῖδι κρέμεται, ποὺ τῆς ψυχῆς μου τ' ἀνθία διαφαράκωσε...

Σάν μεταξένιο κλωνάρι ἀπὸ πισσό, ποὺ τὴν καρδιά μου ὅλη βολάκωσε, κρέμεται ἡ μπούκλα τῶν ὀμορφῶν μαλλιῶν σου...

Τὴν τριφεράδα στεφανῶνει τῶν ματιῶν σου, σάν πινελιὰ συμμένη σὲ χλωμὸ λευκὸ βελούδο, ἀπὸ ἄρρωστα καὶ πικραμένα δάχτυλα...

Μέσα στὴν καρδιά μου τυλίχτηκε, στὰ ἔρρημα κοραλλένια κλωνιά τῆς καρδιάς μου, κ' ἀπλώθηκε μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη τ' ἀξάντητα, ἡ ὄμορφη μπούκλα τῶν μαλλιῶν σου...

Πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὺ χάσκει πρὸς τὸ ἅγιο σεληνόφωτο, τὰ δάχρυά μου ἀργὰ σταλάνε καὶ ποτίζουνε τὰ χέρια μου.

Πῖνω τὸ πικρὸ ποτήρι καὶ διψῶ τὴν ἀγνὴ μορφὴ σου...

Στὰ μαλλιά σου παραμιλάω λόγα ἐρωτικὰ...

Τὰ δάχτυλά μου μέσα τους ἂν τᾶσερα, τὰ δάχτυλά μου ἂν τᾶσερα μέσα στὰ μαλλιά σου!...

Ὡ, τὰ τρισευτυχισμένα τότε δάχτυλά μου!...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἄρρωστο καὶ θαμπό, σάν παρατεταμένη παπαροῦνα, τὸ κόκκινο φεγγάρι ξεφυλλίζοτανε πρὸς τὴ βαθειὰ θάλασσα...

Ξεφυλλίζοτανε πρὸς τὴ βαθειὰ καὶ ἄλλαθ θάλασσα...

Σάν νεκροκεφαλὴ, μὲ πεσμένα τὰ ματόφυλλα, ἀνάσκελα πεσμένη μέσα στὰ χὰχ κοίτεται...

Σάν φρέτα κίτρινον πορτοκαλλιῶ καὶ σάν σιδερένιο πύρανο μέσα στὴ φωτιὰ κοκκινισμένο, λυώνει ἀπόψε τὸ ἄρρωστο φεγγάρι...

Ἔνας τρόμος δένει τὰ μάτια ποὺ τὸ πολυκτυτίζουνε...

Εἶνε σάν τὰ κερῆνια κεφάλια τῶν πεθαμένων ποὺ δὲν βρῖσκουν ἴση χιὰ καὶ ξεπτόσταμα, ποὺ ὄλο σπιζοῦνε μέσ' στὰ μαδιμένα τριαντάφυλλα.

Ἔνα πικρὸ φῶς κυλάει ὡς τὰ βουνά, ἕνα πικρὸ φῶς...

Κι' ἐγὼ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου πὸ πολλὸ σὲ σφιγγῶ, γιὰτὶ ἄρρωστο καὶ θαμπό, σάν παρατεταμένη παπαροῦνα, τὸ κόκκινο φεγγάρι ξεφυλλίζοτανε πρὸς τὴ βαθειὰ θάλασσα...

Ξεφυλλίζοτανε πρὸς τὴ βαθειὰ καὶ ἄλλαθ θάλασσα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ κεραμῖδια κατεβαίνει.

— Εὐχὲς γονιῶν ἀγόραζε καὶ στὸ βουνὸ περπατεῖ.

— Θυμῆσαι τὰ δικά σου, συμπάδα τὰ παιδιὰ σου.

— Κάλλιο ψωριασμένος παρὰ πουντισμένος.